

Μεγάλη βρετανική εφημερίδα χαρακτήρισε “αστείες” τις πολιτικές αντιπαραθέσεις στην Αυστραλία, ενώ ομολογεί τις απεριόριστες οικονομικές δυνατότητες της χώρας μας για τώρα και στο μέλλον. Σαν Έλληνας χαμογέλασα όταν διάβαζα την είδηση επειδή η Γκίλαρντ, ο Αμποτ, ο Ραντ, ο Τέρνμπουλ και ο Μπράουν φαντάζουν σαν γίγαντες της πολιτικής σε σύγκριση με τους “δικούς” μας στην Αθήνα.

Συμφωνώ με την βρετανική εφημερίδα, επειδή βλέπουμε τη Τζούλια Γκίλαρντ να παραπαίει και μόνο επειδή έχει αντίπαλο τον Αμποτ προηγείται στις δημοσκοπήσεις σαν προτιμητέα πρωθυπουργός. Ο Κέβιν Ραντ, είχε τις καλές ιδέες αλλά δεν ήξερε πώς να τις περάσει στο λαό, το φόρο στις αναθυμιάσεις που μολύνουν το περιβάλλον και τη φορολογία των υπερκερδών, ενώ ο Μάλκολμ Τέρνμπουλ βρίσκεται σε λάθος κόμμα και δεν ξέρει αν πηγαίνει ή αν έρχεται. Ο Μπομπ Μπράουν έχει προσκολληθεί στα προβλήματα με το περιβάλλον και παρόλο που το κόμμα του έχει κοινωνική πολιτική δεν την γνωρίζει η πλειοψηφία των πολιτών.

Ο Ουίτλαμ ήταν ο τελευταίος των οραματιστών πολιτικών στην Αυστραλία, αν και πολλοί θεωρούν οραματιστή και τον Πολ Κίπινγκ. Οι υπόλοιποι ηγέτες μετά τον Ουίτλαμ ήταν “τεχνοκράτες” τύπου Σημίτη -ας πούμε- αλλά ασφαλώς πιο ευφυείς, αφού δεν έστειλαν την Αυστραλία στα πρόθυρα της χρεοκοπίας.

Εγώ προσωπικά, δεν έχω εμπιστοσύνη στους τεχνοκράτες πολιτικούς,

Πεθαίνουμε μόνο μία φορά αλλά κρατάει πολύ.

Επιμέλεια ΓΙΩΡΓΟΥ ΧΑΤΖΗΒΑΣΙΛΗ

Κόσμος και..

μη

ΑΣΤΕΙΕΣ ΟΙ ΠΟΛΙΤΙΚΕΣ ΑΝΤΙΠΑΡΑΘΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

Από έλλειμμα ηγεσίας υποφέρει η Αυστραλία

Αυστραλούς ή Έλληνες, επειδή ένα έθνος και ένας λαός δεν είναι αριθμοί αποτέλεσμα μιας πρόσθεσης, μιας διαίρεσης ή ενός πολλαπλασιασμού. Καλό είναι να ξέρει αριθμητική ο πολιτικός ηγέτης για να γνωρίζει πόσο είναι το εθνικό χρέος πριν φτάσει στην ανάγκη να υποθηκεύσει την εθνική ανεξαρτησία για να δανειστεί από τοκογλύφους, αλλά θα πρέπει να έχει και όραμα για την ευημερία του λαού, η οποία είναι παράγωγο υψηλού επιπέδου παιδείας και πολιτισμού, υγείας με στόχο την πρόληψη παρά την θεραπεία και την κοινωνική δικαιοσύνη.

Είναι προσβλητικό για έναν λαό που υπέφερε τα δεινά της μεγάλης κρίσης στη δεκαετία του '30, πολέμους στους οποίους πολέμησε γενναία και υπέφερε τις κακουχίες τους για την ελευθερία και δημοκρατία, ή βιβλικές φυσικές κατα-

στροφές, να μην έχει μερίδιο στα κέρδη από τους φυσικούς θησαυρούς της γης του.

Όταν ήρθα στην Αυστραλία το 1957 εθνικός πλούτος της ήταν μόνο το μαλλί και το σιτάρι, αλλά υπήρχε μεγαλύτερη κοινωνική δικαιοσύνη τότε από σήμερα με τους μυθικούς θησαυρούς που εκμεταλλεύονται μια χούφτα άνθρωποι. Και με Λίμπεραλ κυβερνήσεις τότε οι εταιρείες πλήρωναν φόρο 49% και ευημερούσαν, ενώ οι εργαζόμενοι με τους πενιχρούς μισθούς σε σύγκριση με τους σημερινούς, μπορούσαν ν' αγοράσουν και να εξοφλήσουν άνετα ένα σπίτι. Χωρίς Μέντικερ, τα νοσοκομεία ήταν δωρεάν γι' αυτούς που δεν μπορούσαν να πληρώσουν, όπως ήταν και η παιδεία μέχρι που ήρθαν οι τεχνοκράτες και έγειραν την πλάστιγγα υπέρ των ισχυρών.

Ο Γκοφ Ουίτλαμ, προσπάθησε να εξισώσει κάπως την κατάσταση, αλλά τον εξόντωσαν κανονικά, για να επανέλθουμε στους τεχνοκράτες και σε μια χώρα όπου καθημερινά αυξάνεται το χάσμα ανάμεσα στους έχοντες και κατέχοντες και τους μη έχοντες. Έχουμε φτάσει στο σημείο ένα εισόδημα \$150.000 το χρόνο να μη θεωρείται πλούτος, όταν οι \$30 λίρες που κέρδιζα το 1957 ήταν “καλός” μισθός...

Ενώ οι ζάπλοτοι τώρα μέχρι και διπλασιάζουν τις περιουσίες τους σε ένα χρόνο και πληρώνουν φόρο μόνο 30%, οι συνταξιούχοι πληρώνουν φόρο 50% αν τολμήσουν να συμπληρώσουν τη σύνταξη για να μην πεινάσουν, οι φοιτητές τελειώνουν χρεωμένοι μέχρι το λαιμό τις σπουδές τους, οι μικρές επιχειρήσεις έχουν καταντήσει φοροεισπράκτορες τού GST, δεκάδες χιλιάδες είναι άστεγοι και άλλοι τόσοι εργαζόμενοι δυσκολεύονται να πληρώσουν τις δόσεις στα στεγαστικά δάνεια. Και επειδή όπως είπαμε ένα έθνος και ένας λαός δεν είναι άθροισμα αριθμών, πού είναι η ευημερία με την προστασία της υγείας, το υψηλό επίπεδο μόρφωσης και πολιτισμού, η κοινωνική δικαιοσύνη;

Η Γκίλαρντ και ο Αμποτ έδωσαν εξετάσεις και απέτυχαν παταγωδώς σαν οραματιστές, μια μικρή ελπίδα υπάρχει ακόμη ίσως για τον Ραντ και τον Τέρνμπουλ να επαναφέρουν το χαμένο όραμα, ενώ ο Μπομπ Μπράουν είναι εκτός παιχνιδιού αν δεν ασχοληθεί και με τα άλλα προβλήματα που αντιμετωπίζει η χώρα εκτός από το περιβάλλον.

Οι πρώτες ελληνίδες στο πανεπιστήμιο

Με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο έλαβα το παρακάτω κείμενο και ειλικρινά δεν ξέρω αν ένοιωσα λύπη ή ντροπή για τους προγόνους μας πριν από 127 μόλις χρόνια και υποπτεύομαι ότι τότε θα ήταν οι Ταλιμπάν της Ευρώπης όσον αφορά, τουλάχιστον, στην εκπαίδευση των κοριτσιών στην Ελλάδα. Παρόλο που είχαμε απελευθερωθεί από τους Τούρκους και παρά την μεγάλη προσφορά των γυναικών στον αγώνα για την ανεξαρτησία, οι Έλληνες της εποχής και απόγονοι των φωτισμένων που θεμελίωσαν την ευρωπαϊκή Αναγέννηση μετά την πτώση της Πόλης, δεν μπόρεσαν ν' απελευθερωθούν και από την μεσανατολίτικη αντιμετώπιση της Γυναίκας.

Η εκπαίδευση των κοριτσιών στη χώρα μας είναι, ίσως, η μεγαλύτερη προ-

σφορά του 20ου αιώνα στην ιστορία του Ελληνικού Πνεύματος (των ανδρών). Στα τέλη του 1800 τα πράγματα δεν ήταν ρόδινα για την εκπαίδευση των νεανίδων, που ζούσαν στην Αθήνα (για την υπόλοιπη Ελλάδα το σκοτάδι ήταν βαθύ).

Το 1884 η Σεβαστή Καλλισπέρη υπέβαλε αίτηση για να δώσει εξετάσεις στη φιλοσοφική σχολή. Οι καθηγητές της αναστατώθηκαν (ήταν η πρώτη φοιτήτρια) και, τελικά, της το επέτρεψαν. Η Σεβαστή επέτυχε στις εξετάσεις, αλλά το υπουργείο Παιδείας αρνήθηκε (λόγω του φύλου της) να επικυρώσει τις υπογραφές των καθηγητών που την εξέτασαν. Η Σεβαστή θα αρχίσει, τελικά, τις σπουδές της στη Σορβόνη. Πάντως, το 1895 ήταν η πρώτη γυναίκα που διορίστηκε επιθεωρήτρια σχο-

λείων θηλέων (ας όψεται η Σορβόνη).

Το 1890 το ελληνικό έθνος (των ανδρών) θα αποκτήσει την πρώτη φοιτήτρια. Πρόκειται για την Ιωάννα Στεφανοπούλου (ή Στεφανόπολι), αν και ο πρύτανης θα διαμαρτυρηθεί στο υπουργείο «δια την ανάμειξιν των φύλων».

Το 1895 η χρονιά ήταν καλή για τις φοιτήτριες: γράφτηκαν πέντε φοιτήτριες στην Ιατρική Σχολή Αθηνών (ανάμεσα τους και οι αδελφές Παναγιωτάτου). Οι συμφοιτητές τους, (πνεύματα «ανοιχτά» και «ελεύθερα», τρομάρα τους!) διαμαρτυρήθηκαν «δια την εισβολή του ποδόγυρου εις τον περίγυρο του Ιπποκράτους».

Το 1908 η Αγγελική Παναγιωτάτου έχει τελειώσει με Άριστα το πτυχίο της στην Αθήνα και έχει, ήδη, μετακταθεί στην Γερμανία.

Οι καθηγητές της αποδεικνύονται πιο φιλελεύθεροι από του φοιτητές και της εμπιστεύονται τη θέση της υπηγήτριας στην Ιατρική Σχολή Αθηνών. Οι μουστακαλήδες φοιτητές, τιμώντας πάντα τα παντελόνια τους(!) ωρύονταν από τα θρανία και φώναζαν προς την καθηγήτρια τους: «στην κουζίνα! Στην κουζίνα!». Τελικά, η Παναγιωτάτου επαύθη, οι μουστακαλήδες έστριβαν με ικανοποίηση το τσιγκελωτό μουστάκι τους, αλλά, μάλλον, θα χλόμιασαν, όταν έμαθαν ότι η Παναγιωτάτου διορίστηκε καθηγήτρια στο πανεπιστήμιου του Καΐρου. Θα ένιωσαν κάπως αμήχανα, γιατί όπως όλοι οι θρασυδεδίλοι ντρέπονται, όταν φανεώνονται οι ντροπές τους και όχι, όταν τις κάνουν.

Πάντως, ακόμα και στις γυναίκες έλειπε, δικαιολο-

γημένα, το πάθος για να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους. Διαβάζουμε την απογοήτευση κάποιας αρθρογράφου στην «εφημερίδα των Κυριών», όταν έμαθε ότι μια φοιτήτρια έλαβε μέρος σε μια κινητοποίηση - διαμαρτυρία των φοιτητών. Τρέμει στη σκέψη, η αρθρογράφος, για το τι θα γινόταν αν τους κατέβρεχε η αστυνομία και η φοιτήτρια έτρεχε στους δρόμους βρεγμένη με λυτά τα μαλλιά ή το χειρότερο αν άκουγε ύβρεις από τα στόματα των ανδρών τα οποία δεν έπρεπε επί ουδενί λόγω να ακούσει. Και καταλήγει η αρθρογράφος: «θα συνιστούσαμε εις την στασιάζουσαν φοιτήτρια να αποθεση εις τους συναδέλφους της τα φοιτητικά συμφέροντα... και οι φοιτητές να γίνονται διερμηνείς των ιδεών της...»

* Η ποίηση της Κικής Δημουλά

Παρατηρήσατε το φαινόμενό μου; Την ολική μου, επιτέλους έκλειψη; Είχα ένα ιδιόκτητο διακριτικό στερέωμα, προσωπικής μου χρήσεως, που, διατρέχοντας το, έγραφα στίχους; εν ολίγοις διένυα ευπρεπώς τη μοίρα μου. Χθές λοιπόν, περί την δωδεκάτην βραδινήν,

χωρίς καμιά ορατή αιτία, εγώ, ο λυρικός μικρός πλανήτης, έπαθα ολική σχεδόν έκλειψη..

Κική Δημουλά, Έκλειψις

* Καλόο!

Πάει μια κατσαρίδα και βλέπει μία άλλη με τα πόδια καρφωμένα προς τα πάνω, κάγκελο

και την ρωτάει:

“Αερόμπικ;”

“Όχι, αεροζόλ”, της λέει η άλλη...

Ακόμη ένα:

- Γιατί όταν οι Ιρλανδοί ταξιδεύουν με πλοίο πετάν τα ρούχα τους από τα φινιστρίνια; - Επειδή νομίζουν ότι είναι πλυντήρια!